

Entrevistem a... Sol Picó

“Cal tenir els peus sempre a terra”

No cal presentar gaire Sol Picó, una de les ballarines i coreògrafes que ha sabut transformar més i millor la dansa actual, amb un estil i un discurs propi que ha traspassat tots els gèneres. En plena gira del seu espectacle El llac de les mosques, s'ha deixat dirigir per Sergi Belbel a El ball (al TNC, fins al 3 de gener de 2010) amb un "duel" de text i moviment, de teatre i dansa, amb Anna Lizaran.

Què és La Piconera? Per què tenir una companyia pròpia?

Nosaltres formàvem part del col·lectiu de La Caldera, a Gràcia, i compartíem espai amb altres coreògrafs de Barcelona. Però la companyia va començar a créixer i necessitàvem un lloc propi per al manteniment dels professionals, per assajar. Però La Piconera també s'ofereix com a local d'assaig per a altres companyies que vinguin a Barcelona de gira i, poc a poc, s'anirà obrint a projectes socials del barri.

Com és el dia a dia de Sol Picó? Quantes hores assages?

Normalment, tingui producció o no, estic tot el matí aquí, a La Piconera. Però és una feina de la que no desconnectes mai, perquè a casa sempre estàs mirant el correu, i fent coses relacionades amb el treball.

Com vas començar a interessar-te per la dansa? Sempre has sabut que et volies dedicar a això?

Sempre ho heu sabut perquè, quan era molt petita, estava movent-me tot el temps, ballant. Per a mi, ja era molt important i molt necessari. La meva mare em va portar a una escola de dansa que hi havia a Alcoi i recordo que, el primer dia, em vaig enganxar a la barra i em va donar un "subidón"...

Amb quants anys?

Sis anys.

El teu estil és molt personal. Al principi, vas rebre moltes crítiques per ser poc ortodoxa? T'afectaven? I ara?

Fins i tot ara, dubtes. Sempre estàs reflexionat sobre el teu estil, si cal reforçar-lo o no, i al principi sí, vaig rebre molt males crítiques. Crec que no es va entendre què feia, i parlaven malament de l'estil. Però allò que molesta d'una crítica és "el com" està dit. A vegades, sembla que està escrita per fer mal. Però també és veritat que una mala crítica, si té raó i es fa des del respecte, et pot ajudar.

En aquest sentit, donaries algun consell a algú que comença i ha rebut una mala crítica?

Bàsicament, això: cal escoltar-ho tot, sense que res t'afecti excessivament, ni les bones ni les males crítiques. Les bones, tampoc. Perquè pensa que és molt fàcil elogiar algú, i cal tenir els peus a terra. I si parlen malament, doncs no s'acaba el món. Calma, i seguir treballant, sempre.

Es diu de tu que barreges provocació i humor? Creus que és una bona definició de la teva manera de treballar?

Sí, segurament, sí. El que passa és que a vegades generes provocació sense que sigui l'objectiu principal. Si genera provocació allò que fas, doncs genera provocació. I l'humor... per a mi, és bàsic a la vida, també en el dia a dia, no només damunt d'un escenari.

També destaca la teva comunicació amb el públic. Com busques aquest diàleg?

Per a mi, és molt important pensar, quan estic construint una història, que el resultat final anirà adreçat a un públic. I trencar la quarta paret... és un tòpic, però és veritat que el públic t'ha d'ajudar, els hi has de demanar amb la mirada, si és necessari.

Un altre aspecte que es repeteix als teus espectacles és la barreja de gèneres: a *Las doñas* (2007) hi intervenen el ball i la pintura, a *la Divadivina* (2004) se'ns explica la història en clau de còmic i ara, a *El ball* (TNC, 2009), treballes en una proposta que uneix teatre i dansa. Per què t'interessa tant?

Crec que tot enriqueix el moviment. No és fàcil, i cada vegada menys. Però és una manera de donar-li vida. Sempre dic que el pa és la dansa, la base, però ho vas barrejant amb ingredients per jugar, i sempre tinc curiositat per investigar altres camps.

Una de les obres que et van donar a conèixer més va ser *Bésame el cactus* (2001), per la qual vas ser molt premiada. Com valoreu els premis?

Evidentment, els valoro positivament. Però sobretot perquè, si algú no s'havia fixat en tu, tens més possibilitats després d'un premi. Et dona visibilitat. Ara bé, com sempre, t'ho has de prendre tot amb calma. El més important és seguir treballant, sempre.

Precisament, amb *Bésame el cactus*, el 2005, actues a Nova York. Creus que cada públic reacciona diferent o la dansa és, com diuen, un llenguatge universal?

Cada públic reacciona diferent, això està clar. No és el mateix ballar a Nova York que fer-ho a Corea. Però, a la vegada, és universal. Els coreògrafs tenim molta sort perquè no ens han de traduir...

També el 2005, et donen el Premi Nacional de Dansa de Catalunya per *El llac de les mosques*, un muntatge que parla del pas del temps. Com ho viu algú que treballa intensament amb el cos?

Com tothom, però en grau superlatiu. Estàs donant una marxa al cos constantment i t'has de cuidar molt. Sense obsessionar-te, però ho has de tenir molt present.

Aquesta obra encara està de gira. Es tracta d'un concert de rock. Com et vas inspirar?

Tenia ganes de música en directe. Sempre sento com una necessitat... I aquest cop volia, a més, parlar de que ens fem grans i com ens afecta això... També tenia ganes de no estar sola

a l'escenari perquè ja ho he fet molts cops.

Quan sents que un espectacle està acabat del tot?

Sempre el vas modificant, i depèn de l'obra. Sempre hi ha un procés evolutiu. Hi ha cops que, fins i tot, el dia de l'estrena no els tens acabat del tot. Però és cert que, durant el moment de creació, hi ha un moment que dius "ara", quan saps que és aquell l'espectacle que vols fer.

El pas del temps... Com et veus d'aquí 10 anys?

(Riu) Prefereixo pensar en el dia a dia, però penso que estaré aquí, sempre fent coses, dirigint, no sé... "currant" tots els dies, segur.

Parlem una mica d'El ball. Com va sorgir el projecte? Has dit en algun lloc que tenies ganes de fer teatre...

Sí, tenia ganes de fer una mica d'actriu i també de deixar-me dirigir... I, de cop, tot va coincidir. L'Anna Lizaran es va fixar en la novel·la, i en Sergi Belbel ens ho va proposar...

Explica'ns qui és Antoniette i per què vol venjar-se de la seva mare?

Antoniette és la filla de madame Kampf, té 15 anys i està en plena etapa adolescent. Són una família que s'ha fet rica de cop i la mare organitza un gran ball per donar-se a conèixer en societat. Però no li deixa anar-hi. Per venjar-se, en comptes d'enviar les invitacions quan la seva mare li demana, les tira al riu per a què no hi assisteixi ningú.

Deu ser difícil interpretar una noia d'aquesta edat... T'has fixat molt en persones reals per no acabar fent una caricatura?

Sí, aquesta era la dificultat. Ha sigut un repte. I ho segueix sent cada dia que em poso damunt de l'escenari. Em vaig fixar molt en la meva neboda Sole, que no té 15 anys encara, però que me l'estimo molt, i m'ha ajudat...

La interpretació l'alternes amb la ballarina Xaro Campo. Per què?

Xaro Campo és una ballarina excepcional que fa temps que treballa a la companyia, i ho vam acordar així perquè l'escenografia és una mica complicada i si hi hagués un accident seria un desastre...

Una escenografia excel·lent, de Max Glaenzel, però que deu comportar alguns riscos perquè us mulleu i no paeu de saltar...

Han passat coses, han passat coses (riu)... Mira que porto temps fent el burro, però ha sigut el primer cop que m'he lesionat... Res important, però és cert que és arriscat, a vegades rellisca... Ara bé, ens ho passem genial, eh?